

SZABÓ DEZSŐ FÜZETEK

17.

Európa.

BUDAPEST
1936. MÁJUS HAVA
LUDAS MÁTYÁS KIADÁS

EURÓPA.

Ez a név: egység és hit. A legmélyebb talaj s a lélekké fejlődő ember legszélesebb eredménye. Ez a név biztosíték: hogy ember marad az ember és egység marad az emberiség. Európa az emberiség egyetemes kifejezője. A többi világrészek humanuma is itt találja meg örökjelentésű formáját, egész emberi távlatát.

Ázsia a termékeny alaktalanságok dús káosza. Amerika a gépkultúra és üzlet-morál által embertelenített emberiség. Ázsia a leendő, Amerika a volt ember. Európa a meglelkesített sár: az ember döntő diadala: a minden ős csirájában, a természeti és kulturális adottságok meg nem nyirbált, teljes gazdagságában alkotó integrális ember.

1.

Ez ma kissé homályosan látszik. A kapitalista diktatúrává torzult szabadverseny demokrácia szükségszerűen amerikanizmust is jelentett. Gangster morált, az életharc gangster-formáit. az érdek gang-ek uralmát. Minden téren: a gazdasági, a politikai, a kulturális harcban. Mert ma már a vak is látja: az, amit a kriminológiában gangsterizmusnak nevezünk: *nem egyéb: mint az utolsó évszázad kapitalista hódításától eltanult morál, ideológia és harci eszközök alkalmazása Hiszen: az a magatartás, melyet a gangsterizmus tanúsít a magántulajdon szentségével szemben a kapitalista pénzt és más értéket illetőleg: teljesen azonos azzal a magatartással, melyet a kapitalizmus tanúsított és tanúsít a legsajátosabb magántulajdonnal: a*

munkával szemben. Minden különbség az: hogy az egyik hatalmi helyzete lehetővé teszi, hogy törvénytamparagrafusokkal és törvénytamparagrafusok közt vívja meg a maga harcaít. A másik félnek pedig inkább csak a revolver, a kés, a zsinég és a mérég áll rendelkezésére, mint harci eszköz.

3.

A mai európai zavar: az államok, nemzetek, fajok, felekezetek, világnézetek küzdelme mélyén voltaképen egyetlen harc folyik s a sok tábor lényegében: két tábor. Kül- és belpolitikák: mintegy vonaglásai, összeütközései vagy egyensúly-kísérletei ennek az egyetlen küzdelemnek. A nemzetközi politikai zsargon az egyik tábor *jobbaldalnak*, a másikat *baloldalnak* nevezi.

Már most: ha az elfogulatlan szem kutatása végigtapogatja a két ellenséges tábor jelenségeit, arra a mély humorú felfedezésre jut: hogy a két halálos ellenség megnyilatkozásai azonosak. Ugyanazok a gyűlöletek, vádák, diagnózisok, követelések teremnek majdnem azonos mondatokat a két ellenséges tábor ajakán. És valóban: ha mindkét tábor legszélsőségesebb irányiba vizsgáljuk a történelmi megmozdulás okait és tartalmát, — már pedig a két tábor lényege ezekben az irányokba mutálódik meg a maga abszolút körvonalai ba —: nemcsak azonos lelkitartalmat, de azonos frazeológiát s a közéleti hadonázás azonos gesztusait találjuk. *Azonos gyűlöletet és halálosan súlyos kritikáját az ipari és agrárkápitálizmusnak. Azonos eltörlő gyűlöletét a múlt minden feudális csökevényének. A munka uralmának és jogainak azonos követeléseit és a munkának, mint egyetlen életjognak azonos hangsúlyozását. Azonos követelő akaratot, hogy az egyházak kizárassanak a közöség történelmi akaratát meghatározó tényezők kö-*

zül. A háborúnak azonos elkeseredett gyűlöletét. Azonos történelmi akaratot, hogy a mai részvénytársaság-államot a munka egyetemes tömegének termelő, védő, fejlesztő formájává szélesítsék ki és alakítsák át. Egyenlő politikai törekvést arra, hogy a közösség egész egyetemét állammá, az ország egész testét parlamentté fejlesszék.

Hol van hát a különbség, mely két halálos ellentétű táborra szakítja az azonos történelmi akarat felmozdultjait?

4.

A „haloldal” a tizennyolcadik század „felvilágosodott, szabadgondolkozó” ideológiájának s a nagy francia forradalomnak a gyermeke. Alma, mely az utolsó száz év rengeteg történelmi tapasztalata s a tudományok szédítő haladása mellett sem tudott egy kissé továbbgurulni a fájától. Még akkor sem, mikor az új szelek viharzásában a fa recsegése elárulja, hogy össze-visszaodvasodott, átmegeátrothadt. És az élet gazdag lehellete helyett a halál nyirkos ijesztése árad belőle.

Nem kell félreérteni a dolgot s ne kövessük el azt a hibát, hogy a múlt egy jelenségét a mai adottságok, mai fejlődés és mai szükségek látásával ítéljük. Ez a racionális, „felvilágosodott és szabadgondolkozó” lelki alkat a maga idején, a tizennyolcadik század nagy fordulásában mint szükséges történelmi funkció lett a fejlődés döntő tényezőjévé. Kritikája a múlt elterméketlenül, s már csak gátló szuggeszióit ölte meg a lelkekben. És hatalmas tankje volt egy szélesebb jogú s az emberi munkának mégis több védelmet jelentő új korszaknak. *És ez a lelkialkat akkor még fejlődésanilag lehető és jogosult volt.* A szociális tudományok ekkor még a *Contrat Social* csecsemőkorát élték: s a közösségek és történelmi intézmények organi-

kus fejlődéséről még fogalma sem lehetett az embereknek.

Azóta az organikus fejlődések ismerete a természettudományokban és a társadalmi tudományok terén egyaránt hatalmas arányban gazdagodott. Ma pld. aligha akadna olyan bolond természettudós, aki valamelyik alma-fajtát a talaj és klimatikus viszonyok s az illető alma-faj sajátos élettörvényeinek tekintetbevétele nélkül: tisztán racionális, logikai elgondolás alapján egy minden gyümölcsfajt uniformizáló módszerrel akarna előállítani.

Nem: mert a talajnak, az időjárásnak, az egyes sajátos szervezeteknek: sajátos törvényeik, megmásíthatatlan parancsaik vannak. És csakis e törvények mély ismeretével, e parancsok tiszteletbentartásával lehet beleszólni az egyes organizmusok sorsába.

Valóban sajátos, hogy ezt a tényt, mely rég, iskolai közhely a természettudományok terén: éppen a leggazdagabb, az összes alkotó tényezőire legkevésbé bontható, a legfejlettebb organizmusnál: az embernél és az emberi közösségeknél felejtik ki az élet parancsai közül.

Pedig kétségtelen: a „baloldali” lelki alkat egyenes folytatása annak a lelki mechanizmusnak, mely a 18-ik század „felvilágosodott, szabadgondolkozó” ideológiáját megteremte. A csak „raison”-ná szűkült, csak logikai folyamatokká szegényült embertípus ez, mely az élet bonyolult, végére elemezhetetlen, organikus jelenségeit is a matematikai gondolkodás elvont törvényeivel igyekszik elintézni. A legveszedelmesebb embertípus mert éppen csak racionális, csak logikai gépezete folytán: abszolút s az individualítások sajátos törvényeit, életfeltételeit nem veszi, nem tudja számbavenni. És ismeretes: hogy a racionális, a logikai

szenvedélyek sokkal könyörtelenebbek, egyetemesebben pusztítók, mint az érzelmi szenvedélyek.

Ez a lelkiakat az ember és az emberi közösségek sorsát is egy elvontan kiagyalt logikai gondolatrendszerrel véli elintézhetni. Ezért tagadja vagy legalább is nem veszi számba életrendszere megépítésénél az egyéniségek gazdag sokféleségéi szerves adottságait. Logikája kivételt nem tűrő egyetemes élet-képletet szab az egész emberiségnek. Az organikus, a térbeli és időbeli szolidaritásokat: a fajokat, nemzeteket mesterséges gonoszságoknak, vagy elpusztítandó beteg képleteknek tartja, mert egyéniségeik gazdagságával zavart és akadályt jelentenek az ő egyéntelen egyetemes képletének. De magában az egyes emberben is b'ntja minden, ami a századok gazdag avarjával vagy a vér ősemlékezetével sajátos bonyolult és logikai képletben ki nem fejezhető. De halálos ellensége magának az egész emberi folytonosságnak, az emberiség időbeli roppant szolidaritásának, az időtlen időktől mind több faj és nemzet egyéni színeivel mind teljesebb szívárvánnyá feltelő humanizmusnak. Meg kell ölni az egész multat, minden értékével, minden csodálatos humanizmusával, hogy roppant szuggesziói ne veszélyeztessék az ő logikai képletének megvalósítását.

Ez a lelkiakat szükségszerűen materialista. Azzal a szegény, vak általánosítású materializmussal, mely mindent meg tud magyarázni s melyet a pszichológiai és természettudományok haladása rég anakronizmussá tett és amelyet csak a politikai fanatizmus tud még élő hitnek megtartani. A csak anyaggá abstrahált jelenségek ugyanis egy én telének s a logikai gondolkodás máthematikai képleteibe könnyen berendezhetők. Ezért magyarázataik az egyén és az emberi közösségek lelki jelenségeiről: a vallásokról a morálról, a történelmi szolida-

ritások jelenségeiről, az irodalomról, a művészetekről stb. megejtően egyszerűek és mindent megmagyaráznak.

Ennek a lelki alkatnak lombikjában szükségszerűen kotyvasztódott életre az internacionalizmus és az internacionális ember fogalma. És e fogalom konfekcionálásával és hiterjesztésével ez a tőke halálát követelő irány végtelen szolgálatokat tett a nemzetközi kapitalizmusnak. Hiszen ezen a téren éppen ez a kapitalizmus volt úttörője. A nemzetközi nagyipari vállalatoknak érdeke, hogy teljesen azonos árukat, ruhákat, eszközöket, díszítő tárgyakat stb. stb. minél káprázatosabb arányban alítsanak elő és dobjanak a világpiacra. És hogy ez áruk terjedését nemzeti ízlések, területi hagyományok, egyéni különbségek ne korlátozzák. Azonkívül: a nemzetközi kapitalizmusnak életérdeke, hogy a nagy történelmi szolidaritások szuggesztíói, mint hódításuk legfőbb akadályai, kiölessenek a lelkekből.

Egy logikai úton konfekcionált mintára minden ősadottságában megnyirbált, szociális alannyá herélt ember, uniformissá meddőített emberiség megfojtott humanizmus, az emberiség eddigi termésének elpusztulása, a gépkultúra diktatúrája és gép-ember: ez az eredménye annak a lelki alkatnak, melynek végső képlete: a kommunizmus.

5.

A másik történelmi akarat mélyén, mint megcsorbíthatatlan örök ideál: az *integrális ember* áll. Az összes ősadottságaiban. minden termő csirájában élő, teljes gazdagságú, meg nem szegényített, meg nem nyirbált *teljes ember*. Ember, aki az ő állati ösztönösség gazdagságát egyesíti a sok évezredes szellemi fejlődésben kifinomult logikai gondolkodás minden fegyverével. Ember, aki hit és

kritika, gyermek és bölcs, dúslombú képzelet és pontos tudományos megismerés. Akiben benne van a temetők dús öröksége, a tér és idő időtlen szuggesztiói, az ősi szolidaritások minden felgyült kincse. E felfogás szerint az emberi fejlődés nem az anyag vak iramú diktatúrája, nem a gazdasági és technikai fejlődés világtalan determináltságú függvénye. Az anyagi fátálítás, a gazdasági, tudományos és technikai fejlődés fölött, és minden fölött: ott áll a magát tudatosan formáló emberi akarat és emberi ész, melynek roppant szintézisében ott van a múlt minden tanulsága s a jövő minden lehetősége. Ez az akarat és ez a gondolat intézményesen vigyáz: hogy semmi megszerzett érték el ne vesszen az emberiség időtlen időktől gyűlö természetéből. És vigyáz, hogy az integrális a minden ősadottságában teljes embert meg ne szegényítsék, meg ne nyirbálják a tudományok újabb és újabb hódításai és olyan ható tényezőket visz a nemzedékek nevelésébe, melyek a technikai fejlődés minden meglepetése s a tudományok minden új hozadéka mellett is megőrzik fizikai és szellemi adottságainak teljes gazdagságában, humanizmusa minden csodálatos színében.

Ez az irány nem materialista, nem szpirituálista és nem dualista. Nem tölti idejét sem az anyag, sem a lélek lényegének keresésével. Egyszerűen elfogadja a letagadhatatlan tény: hogy minden tapasztalatnak két eleme van: egy fizikai és egy pszihikai, egy testi és egy szellemi. Még azt sem tagadja, hogy a lelki jelenségek a fizikai jelenségek következményei, velejárói. De a mai tudományok minden eredményével ellentétben állónak, tévesnek és kártékonynak ítéli azt a felfogást, mely szerint a lelki jelenségek téliesen a fizikai jelenségek törvényei szerint ítélendők meg. Az emberi fejlődés mögött az évezredek oly tömérdeke áll, hogy ab-

ban az esetben is: ha a lelki jelenségek nem egyebek, mint a fizikai jelenségek következményei vagy velejárói: ebben a sok százezeréves lelki fejlődésben, melyben a lelki jelenségek millió és millió viszonylatban hathattak egymásra és most már egykori fizikai meghatározójuktól függetlenül maguk is új indításokká, új meghatározó okokká lettek a lelki életben: a lelki élet igen széles határok közt elfüggetlenül, elkülönbözött a fizikai jelenségek világától. Ezért a lelki élet megismerésénél, formálásánál, intézményes nevelésénél és történelmi irányításánál: a fizikai meghatározások mellett egyenlő figyelembe kell venni az összes lelki tényezőket, melyek a fejlődés folyamán az egyén, vagy a közösség életében szerepet játszottak.

Mert az ember és az emberi közösségek nem kémiai objektumok, melyek összes elemeikre bonthatók és bármily kísérlethez alkalmazhatók. Nem máthematikai képletek, melyek az összes elemek ismeretével ez elemek egy megmásíthatatlan örök viszonyát mondják. Ember és emberi közösségek: organizmusok testi és lelki jelenségeikben egyaránt. És így egy időtlen fejlődés végére elemezhetetlen millió és millió tényezőjének meghatározásából teremlenek elő

A nagy történelmi közösségek tehát: a fajok, a nemzetek a fizikai és pszichikai tényezők millió és millió meghatározásával természetes képződmények. Az öröm és a szenvedés, a védekezés és az alkotás roppant szolidaritásai ezek, melyeknek a közös verség közös nyelv, közös sors közös kultúra, közös földrajzi és klimatikus hatások stb. az évszázadok vagy évezredek végtelenjén át sajátos egyéni arcot, a világ beérzékelésének s a beérzékelte világ kifejezésének mélytitkú azonosságát adták. Az emberre fordított világ csodálatos dialektusai ezek a szolidaritások és mindeniknek ki

kell beszélnie magát, hogy az emberi örömmé és emberi fájdalommal deltázó világ minden jelentése és minden szépsége megmondódjék.

Mert organikus egység maga az egész emberiség is az emberi öröm, az emberi szenvedés és a halál azonosságában. De ennek az egységnek történelmet formáló öntudata és diadala nem úgy teljesedik meg, ha a nagy történelmi szolidaritásokat, a fajokat és nemzeteket megheréljük individualitásuk minden gazdagságától, egyéni alkotó erőiktől. Hanem ellenkezőleg: történelmileg biztosítjuk, hogy mindenik mmél szabadabban, minél gazdagabban fejlődhessék a maga időtlen egyéniségében hogy az emberiség megteremje minden lehető értékét és semmi el ne vesszen. És egy széles ölelésű humanista nevelés és kultúra megépítésével biztosítjuk, hogy minden történelmi szolidaritás egyéni termése átgazdagítsa az összes többi történelmi szolidaritások lelkét, hogy minden ember feltelje az egész emberiség színeivel s minden alkotó erő megbővüljön az idő és tér minden alkotó erejével. Mi adja a beérzék^Tésnek azt a sajátos, mély gazdagságát, ha a Tolsztoj műveit olvasuk vagy a francia katedrálisokat nézzük? Az, hogy énem megbővü] a térben és időben millió örömben és millió szenvedésben történő orosz és francia sajátos életével s új billentyűkre hangolt életemen oroszul és franciául is fáj és nevet a világ. És így a nagy szolidaritások egyéni alkotásain át elv^telenülök az egész embererdővé melynek lombjaiban ott zúg az élet és halál minden emberi hangja. Mit adott ezzel szemben a „nemzetközi irodalom”, melyben egy olyan átlagos újságíró, mint Wells is, nagy író lehet és ahol Molnár Ferencet irodalmi ürüggyel lehet emlegetni fényes nappala A világirodalom: a legteljesebb, a legszélesebb emberi szolidaritás, az emberi sírás és ka-

cagás mérhetetlen szintézise, ahol minden megváltó emberi akarat mozdításává lehet minden emberi akaratnak, ahol minden emberi szív megdobogja minden emberi szív dobogását. Mi a „nemzetközi” irodalom? Üzlet, csinálmány, közép szerűség, piszok: Zerkovitz-irodalom.

Mivel a történelmi szolidaritások, a fajok, nemzetek: az emberi termés természetes, sajátos formái: a történelmi élet ezek keretében szervezendő tovább. Ez az egyetlen mód, hogy a múlt összes értékét, az eddigi emberi termés minden eredményét beépítsük az ezután elkövetkezők életébe és hogy az egyént megtartsuk ős adottságai integrális gazdagságában. És ez egyszermind az egyetlen út az emberiség békés együttműködése felé. Nem igaz, hogy a faji vagy nemzeti szolidaritások érzése és öntudata a főoka a háborúknak. A távolabbi múltban a háborúk oka egyes egyének vagy családok hatalmi álma volt s a legkülönbözőbb fajokat állították céljuk szolgálatába, néha saját fajtájuk ellen. Gondoljunk csak Szent István államépítésére. A modern korban a nemzetközi elemek: a nemzetközi arisztokrácia, a nemzetközi kapitalizmus és a nemzetközi magas klérus a háborúk felelősei. Igaz: hogy a háborús uszításoknál felhasználták a faji vagy nemzeti különbségeket is. De ezt éppen azért tehették, mert e szolidaritások öntudata, szellemi horizontja a nemzetközi elemek uralma alatt nem fejlődhetett a maga teljességére. A teljes szellemi horizontjára érett faji vagy nemzeti öntudatban annyi ösztönös aggodás van a közösség sorsáért, minden csepp vééréért, minden lehető következményért és annyi megértés van a más szolidaritások élet föltételei iránt: hogy a háború halálos kockázatára csak az önvédelem elkerülhetetlen parancsára szánják rá magukat. Jellemző, hogy a mai Angliában s Franciaország-

ban az olasz és német esetben éppen a nemzeti szolidaritások hívei követelik a békés megegyezés keresését. Míg a Vörös-tenger kalózái: a „*pacifista*” és „*internacionalista*” próféták teli torokkal, a rágalom és uszítás ezer eszközével mozdítanak háborúra a nagyszerű olasz és német történelmi kísérlet ellen.

És meg kell gondolni: hogy a történelmi szolidaritások öntudata, ideológiája, történelmi programja csak most kezd a fejlődésnek arra a fokára jutni, hogy megkezdhesse a végső halálos küzdelmet egyrészt a múlt gátló, időtlenné züllött csökevényei, másrészt) a nemzetközi kizsákmányoló érdekszövetségek uralma ellen. Az olasz és német kísérlet csak megindulás, a fejlődés egy-egy állomásai és még távol vannak attól a teljes képlettől, mely mellett a történelmi szolidaritások megtermik minden értéküket önmaguk s az emberiség számára. Pedig teljes történelmi programját, az új jogrendet csak az ezek fölött nyert! végleges győzelem után valósíthatja meg. Ez a program, ez az új életrendszer pedig a két leghatalmasabb biztosítékot nvujtja a háborús kockázatok ellen:

1. A maga biztosítékát többé nemcsak saját erőinek megszervezésében és esetileges hatalmi szövetkezésekben látja: hanem a minél nagyobb számú, lehetőleg az összes történelmi szolidaritások olyan megszervezésében, melyben minden egyes nemzet biztosítéka az összes többi nemzet életföltételeinek, sajátos egyéni fejlődésének.

2. A másik biztosítéka: új belpolitikai életrendszere. A népek sohasem csinálnak háborút, csak a népből élők. Mármost:

Ezeket a zsákmány-elemeket a történelmi szolidaritások új életrendje megszünteti. Ez az irány teljes tudatában van annak, *hogy olyan arányban sikerül új egészséges világregdet teremtenie, ami-*

lyen arányban sikerül megszüntetnie a szabadszákmányt, az üzletet az élet minden terén, a politikai, a gazdasági, a kulturális életben. Politikai rendszere a nemzeti munka egyetemes tömegét állammá, az ország egész testét parlamentté szervezi. A munka egyes ágazata gazdasági szövetkezeteinek egyetemes láncolata olyan arányban fogja lebonyolítani a belső gazdasági életet, hogy a mai értelemben vett üzlet) megsemmisül. A külkereskedelem kizárólag a közösség, az állam ténye lesz,

Az új rendszer a korlátlan szabadverseny, u nem biztosított szabadságok zagyva demokráciájának csalásain és csalódásain okulva megteremti — ha elkerülhetetlen, kezdetén diktatórikus történelmi beidegzéssel — a megszervezett szabadságok, a megvédett munka demokráciáját. Népképviseleti rendszere a nemzeti munka egyetemének organikus kifejezője lesz s a politikai kalandorok, a zsákmány-lézungők el fognak tűnni a történelmi életből.

Összegezve: ez az irány olyan történelmi életrendszert akar megteremteni, mely az egyént integrális gazdagságában, az emberi kultúrát a humanizmus minden színében fejleszti tovább. Az egyénnek megad minden lehetőséget arra, hogy lehető legtöbb értékét megteremje, legszélesebb életét megélje. A közösségnek megad minden biztosítékot, hogy az egyéni élettermésekből lehetőleg minden veszély nélkül kaphassa meg a maga történelmi életéhez szükséges értékeket. Ez az új életrendszer minden tényében, minden intézményében állandó történelmi nevelés lesz arra, hogy a nemzet, mely azonos a nemzeti munka egyetemes tömegével: önmaga sorsát intézze s megtalálja a legtermékenyebb utat a maga organikus történelmi

céljaihoz. Ez a rendszer minden szabadság mellé intézményes biztosítékot teremt s a korlátlan szabad versenyt csak a szellemi termés terén tűri meg. Ez a rendszer a legmélyebb, legszélesebb, legemberibb forradalmát jelenti a mai történelmi közöségeknek.

6.

Egész röviden: a legmélyebb akaratát adtam itt a két ellentétes tábornak. De természetesen: a valóságban nem olyan tiszta és éles az elkülönedés, mint a gondolati megmutatásban. Hiszen az emberek jelentékeny része inkább csak a szavakat tudja fogni leikével s nem a mögöttük álló gondolatot. De különben is: a mai kaotikus és nehéz kenyerű napokban legtöbbször az alkalom véletlene dönti el, hogy az elkeseredés a jobb- vagy baloldal szélső árnyalataiban találja meg a felgyúlt szenvedély levezetésére alkalmas mondatokat. Így pld. azoknak az igen jelentékeny számú egyéneknek, akik ma kommunistáknak hiszik magukat Magyarországon: igen csekély percentje tényleg kommunista. A legtöbb a hiányzó kenyér, a hiányzó munka a kettétört pálya, vagy valamely más elkeseredés meglököttje. De: mert itt talál a legvörösebben izzó szavakat s a legbővebben ömlő gyűlöletet, hát kommunistának tornássza magát, bár lelki alkata legtöbb esetben a lehető legélesebb ellentétben van minden kommunizmussal. Ez a magyarázata annak, hogy az idegenektől az élet minden lehetőségéből kitúrt magyarságnak ifjúságából, középosztályú és alsóbb rétegeiből annyi elgurultja van a kommunista szuggesztiónak. Aztán ott van a sok portyázó kalandor, a zsákmánylézengő ritterei, a holnap fazekához előrefutó kispolgári strebetek. És: a nemzedék-gangsterek, kiknek bandái egyszerre cserkésznek mindkét tábor

bozótjaiban, ügyes játékkal egyaránt kaparintva meg magtíknak a csendőrnek kijáró jutaJmat s a rabló zsákmányát.

De ha a két tábor harcát egész Magyarországon és egész világhorizontjában nézzük: mint a lényeg mélyén rejlő lényeket, kimondhatjuk: *a baloldali ideológia és frázológia zsidó tény.*

Ez nem azt jelenti, hogy a baloldali ideológia gondolatait a zsidóság teremte meg. A zsidó pszichének múltban és jelenben nem az eredeti termés: hanem az ügyes elsajátítás a sajátos jegye. De a racionalista franciáktól a racionalista 18-ik században világra dobott gondolatokat a világ legabszolútábban racionalista faja: a zsidóság tette saját fegyverévé, hódítása tankjévé. *A baloldali internacionális ideológia a szétszórt zsidóság természetes, organikus nacionalizmusa, irtózatosságot imperializmusának legfőbb szellemi eszköze.* Ez az ideológia, mely az embert, mint egy mesterséges laboratóriumi produktumot nyesegeti, faragja, alakítja a maga céljai szerint: a pszihikai adottságok minden kényszerével lett természetes fegyvere ennek a fajnak. Hiszen ez az ötezerévelőtti babonák és faji rögeszmék által meghatározott psziché, a maga vízözönkori kiválasztottsági megszállottságának vad törzsi dölyfében: idegenül, gyanakvólag és ellenségesen áll szemben a kétezeréves európai kultúra millió gyökerű egyetemes emberségével, végére elemezhetetlen gazdag humanizmusával. A huszadik századi kozmetika alatt ádázkodó szétoldhatatlan ősz fajú embernek sajog, ég, viszket ez a roppant emberi gazdagság, a térnek és időnek ez a mérhetetlen szintézise, melynek előteremtéséért ő nem vett részt és amely az ő végzetesen szegény racionalista pszichéjének sohasem lehet igazi, organikus életévé. És akkor ebben a primitív törzsi sovinizmussal sajgó fajban megterem a gyűlölet

és hatalmi téboly gigantikusan embertelen álma: szétoldani minden organikus emberi szolidaritást, megsemmisíteni ezeket a titokzatos gazdagságú kollektív egyéniségeket, megsemmisíteni lelkük minden elemében, egész sokezeréves kultúrájukban, széttörni minden átfolytató és védő formájukat, a családot, a fajt, a nemzetet s az így mozaikra tört, egyéntelessé herélt emberiséget beleszabdalni a maga hatalmi álmába, hogy az egész emberiség fölött az egyetlen kiválasztott népnek, a Jehova szerelmesének racionalizmusa szabjon törvényt, kenyeret, kultúrát. Akol-törvényt, szolgakenyeret, megherélt, szegény, racionalista nem emberi kultúrát.

Így lett a „*baloldali*” ideológia a zsidó imperializmus organikus eszközévé és sok más fejlődési állomáson át így jutott el a kommunizmusig, mint faji sovinizmusa legvégső, legbiztosabb eszközéhez, hogy diktatúrájával hatalmába vegye a világot. Ezzel nem azt mondom, hogy a kommunizmus történelmileg, csak és csupán annyi mint: zsidó imperializmus. Hanem: hogy ez a minden emberin túlrontó faji hatalmi téboly a kommunizmusban találta meg döntő fegyverét, hogy tabula rasává seperje Európát hatalmi álma számára. A magyar, a francia, az angol, az olasz, bármely emberi nemzet tagja: elvész természetes szolidaritása számára, megszűnik magyar, francia stb. lenni, ha kommunista lesz. A zsidó kommunisták a faji sovinizmus legelszántabb rohamcsapatai.

A zsidó világharc stratégiája és taktikája elgondolásában, összeműködésében, eszközeiben kitűnő. És itt egy érdekes jelenségre hívom föl a figyelmet. Ismeretes: hogy az okos kis közepes egyének tudják legügyesebben megcsinálni a maguk életét: ők értik legjobban az ön-admínisztrálás, a kapcsolódás, az alkalmazkodás, az érvényesülés:

az élet művészetét. És íme: ez a tipikusan kispolgári faj, mely képtelen zsenit teremni, a maga racionálisan szegény közepességével páratlanul s már egészen embertelenül mestere az élethódításnak.

A zsidó hódítás két szélső szárnya: a zsidó kapitalizmus és a proletariátust a maga janicsárhadseregévé szervezett „*forradalmi*” „*baloldali*” zsidóság egyenlő iramban halad előre. Ez a kapitalizmus mindent megtesz, hogy legyen proletariátus és az nagyon proletár lelkületű legyen. Visszont: ha a baloldali zsidóság valahol valami miatt bajba kerül: ez a kapitalizmus a maga roppant anyagi kényszereivel s már világhatalmi eszközeivel rögtön segítségére siet. A „*baloldali*” elem pedig úgy szervezi, úgy sugdossa és zajongja a maga forradalmát, hogy az a lehető legkevésbé fájjon a zsidó kapitalizmus fejének. És elvonja a figyelmet a zsidó kapitalizmus tényeitől azzal, hogy a „*feudalizmus*”, a „*klerikalizmus*”, a „*militarizmus*”, a „*nacionalista kizsákmánylás*” egyedüli bűnének hirdeti azt, amiben tényleg ezek is bűnösök, de ami mégis hetvenöt százalékban a zsidó kapitalizmus bűne. A két szárnyat összeköti a „*liberális*”, „*demokrata*”; „*radikális*”; „*szabadgondolkodó*”; „*szabadkőműves*”; „*emberijogligás*” stb. középfrent mely fáradhatatlan szervezéseivel, minden mozzanatában egységes uralkodó sajtójával, szűnhetlen propagandájával a bármily helyzetben alkalmas fedezés szolid erejét jelenti mindkét szárny számára.

7.

A „*jobboldali*” tábor még kaotikus, zavaros képletű, tele ellenmondásokkal, tökéletlen öntudatú, fejletlen ideológiájú és a múlt sok terheltségével megvert. Kétségtelen: hogy a kizsákmányoló érdekszövetségek még legtöbb országban könnyen

üzembe tudják venni a történelmi szolidaritások híveit: éppen e történelmi szolidaritások minden életérdekének ellenére. Kiáltó példa: a magyarság németérdekű részvétele a világháborúban.

Mindenekelőtt tehát arra van szükség, hogy a történelmi szolidaritások e humanista iránya arra az új kort teremtő forradalmi tisztaságra tudja megterjesztieni ideológiáját egész táborában, ami nélkül egészséges fejlődés és győzelem el sem képzelhető. Az ideológiai beidegzés terén a „baloldal” kétségtelenül előnyben van. Mert itt még tényleg meg kell szüntetni előbb a feudális csökevények és az egyházak befolyását s a hamis történelmi beállítások szuggeszióit. És mindenkinek szemébe be kell vinni azt a történelmi látást: hogy a mai Anarchikus és despota kapitalista rendszer sokkal méh ebben és halálosabban ellensége a történelmi szolidaritások organikus fejlődésének, mint a „forradalmi” internacionalizmusnak.

Azért ezt az irányt nem is szabad *nacionalizmusnak* nevezni. Az, amit eddig ezzel a névvel címkéztek: nagyon finom-vegyes valami, sok piszokkal, sok csalással s végeredményben éppen a történelmi szolidaritások kizsákmánylását, sokszor tragédiáját jelentette. Ez az irány: a *történelmi humanizmus iránya*.

8.

A magyarországi „jobb” és „bal” oldalra halálosan súlyosabb értelemben találnak a fennebbi megállapítások, mint bármely más európai országban. A baloldali képletek: liberalizmus, radikalizmus, szabadkőművesség, szociáldemokrácia, kommunizmus stb. teljesen zsidó parancs alatt állanak s a zsidó imperializmus mozdulásai. A *jobboldal* a kizsákmányló érdekszövetségek és idegen faji imperializmusok ügyes játéka és a magyarság

számára egy hajszállal sem kisebb halálos veszély, mint a *baloldal*.

Ezért megmásíthatatlan tétel: a magyarság úgy építheti meg a maga győzelmes történelmi humanizmusát: ha idegenül és ellenségesen áll mindkét láborral szemben. Az új magyar honfoglalás, mely megvalósítja a magyarság nagy emberi forradalmát a munka egyetemes jogrendjével, csak úgy lehető ha a magyarság, megsemmisítve a biztos halálnak ezt a két táborát: az ország összes fizikai és pszihikai adottságaira építi meg a maga új életrendszerét.

Természetes, hogy küzdelmünk sikere sokban függ attól is, hogy hogyan alakul a két tábor harca Európában. Nekünk, Ázsia idetévedt fiainak: organikus szabad fejlődésünknek, egyéni értékeink történelmi megtermésének. az egész új magyar honfoglalásnak és minden életérdekünknél érdeke: hogy Európa Európa maradjon és se az amerikanizmus, se a zsidó imperializmus ne kerítse karmaiba. A küzdelem eredménye még beláthatatlan. De jogos a hit, hogy a kétezeréves Európa roppant humanizmusa megadja az erőt a jövő győzelemre. Mussolini kezdő kísérlete és — bármily halálos veszedelem is ránk a németiség — Hitler bátor és okos példaadása biztató jel arra, hogy a történelmi szolidaritások egészsége elég erős arra, hogy európai összefogás intézze el a zsidó imperializmust: véglegesen, minden következményével

Ma a magyar akkor tesz legtöbbet a jövő Európáért, akkor szolgálja a legszélesebb határok közt az emberiséget: ha egész öntudatával, minden akarásával, minden alkotó szeretetével és védő gyűlöletével, heroikusan vállalva az új magyar honfoglalás minden feladatát és következményét: az élet és a halál minden elszántságával: magyar.

Városmajor, 1936. április hó 10-én.